

Arrest

nr. 161 920 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XI, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 5 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S.(...) S.(...)

Geboren te : (...),

S.(...), N.(...)

Geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

S.(...), A.(...)

Geboren te (...) op (...)

S.(...), E.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor S.(...) S.(...), S.(...), N.(...) en S.(...), E.(...).

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 28.01.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting

die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 februari 2013 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster. Zij werden hiervan op 5 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van P.(..elicaen Filip, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S(...), S(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend;”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van Pelicaen Filip, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S(...), N(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Kosovo

S(...), A(...)

Geboren te (...) op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend;”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift enkel richten tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. Verzoekers voeren geen middelen aan die betrokken kunnen worden op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

3.3. Aangezien verzoekers geen enkel middel aanvoeren tegen de tweede en derde bestreden beslissing, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf, voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel onder andere het volgende:

“(…)

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vennediging dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

(…)

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.”

Verzoekers kunnen de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- *lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- *wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is het land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekende partij volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor hun leven of de fysieke integriteit.

(...)

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekende partij een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

(...)"

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.3. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer bepaald artikel 9ter; §3, 4° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961).

4.4. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 5 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zij zich blijkens de aan de aanvraag toegevoegde standaard medische getuigschriften van 28 november 2012 baseerden op de hoofdpijn, de lumbalgie en de depressie van eerste verzoeker, het psychisch spanningssyndroom en de ischiatiforme pijnen van tweede verzoekster en de discushernia en de depressie van vierde verzoeker.

4.5. *In casu* wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de drie medische adviezen van de arts-adviseur van 28 januari 2013, die als basis fungeren voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In deze adviezen wordt het volgende gesteld:

“S(...), S(...)

Mannelijk

Nationaliteit: Kosovo

Geboren op (...)

Adres: (...)

Artikel 9ter, §3, 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven depressie, hoofdpijn en rugpijn houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

“S(...), N(...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Servië

Geboren op (...)

Adres: (...)

Artikel 9ter, §3, 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven depressie en rugpijn houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest

ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

“S.(...), E.(...)

Mannelijk

Nationaliteit: Kosovo

Geboren op (...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven discushernia en de depressie houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

4.6. De Raad stelt vast dat noch in de hierboven weergegeven adviezen, noch in de bestreden beslissing specifiek wordt ingegaan op de in de standaard medische getuigschriften noodzakelijk geachte analgetische behandeling van de rugproblemen en de opvolging van de depressieve klachten. Nochtans blijkt uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat zowel het *“in het eerste lid vermelde risico, (...) de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (...) van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst”* als *“de noodzakelijk geachte behandeling”* door de ambtenaar-geneesheer dienen te worden onderzocht. Uit de adviezen dient dus duidelijk te blijken waarom de behandeling niet noodzakelijk is, of dient te worden ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst. Dit is te dezen niet het geval. In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet worden de hierboven weergegeven adviezen bovendien als volgt aangevuld:

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt

op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

4.7. In haar nota met opmerkingen verdedigt de verwerende partij, in antwoord op het middel van verzoekers, haar beslissing als volgt:

"(...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een actuele noodzaak vereist die het toekennen van een verblijfsrecht om medische redenen verantwoordt. Dit volgt niet enkel uit uitzonderingskarakter van die bepaling als *ratio legis*, maar tevens uit de bewoordingen ervan:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn en stelt duidelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, voorop.

De wetgever gaf in de voorbereidende werken van die bepaling uitdrukkelijk aan dat het reëel risico zoals voorzien in het eerste lid van §1 dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het door de motivering tot uiting brengen van het belang dat de wetgever aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht met betrekking tot de beoordeling, laat niet toe te besluiten dat het bestuur geen oog zou hebben voor de concrete omstandigheden van de zaak en houdt niet in dat een voorwaarde aan de wet zou worden toegevoegd.

Het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is niet louter afhankelijk van het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst, maar ook van de aard en de ernst en de aard van pathologie. Een andere interpretatie zou ingaan tegen de *ratio legis* van de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals vastgesteld in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, kan de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet plaatsvinden zonder dat wordt overgegaan tot overwegingen inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Hiervoor dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad, die *mutatis mutandis* van toepassing is;

"Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker — bij gebreke aan de vereiste ernst — kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoont dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in

zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (RvV 19 november 2012, nr. 91.685)

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 28 januari 2013 onder meer wat volgt:

het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven depressie, hoofdpijn en rugpijn houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (...) "

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een manifest gebrek vaststelde van de aanwezigheid van een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium van de medische problematiek. De ambtenaar-geneesheer leidde daaruit af dat de ingeroepen medische problematiek niet enkel geen direct gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, maar dat het evenmin een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden zou zijn in het land van herkomst.

Aangezien de aandoening geen direct gevaar inhoudt voor verzoekers leven, diende er ook niet ingegaan te worden op de gevolgen voor de aandoeningen in geval van terugkeer naar het herkomstland waar volgens verzoekers geen medicatie beschikbaar zou zijn.

Gelet op de genoemde elementen laat het betoog van verzoekers niet toe te besluiten dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze een manifest gebrek van de aanwezigheid van een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium van de medische problematiek vaststelde.

Uit de lezing van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat die vaststelling relevant is voor de beoordeling van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Die vaststellingen zijn gelet op de inhoud van de voorbereidende werken eveneens relevant bij de beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bovendien is het niet omdat in België een betere behandeling voorhanden zou zijn, dat een terugkeer naar het herkomstland een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

In het arrest N. v. the United Kingdom¹ wordt de draagwijdte of het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM nergens als zodanig gekoppeld aan elke ernstige, natuurlijke ontstane fysieke of mentale ziekte, die lijden, pijn en een vermindering van de levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of tegen een aanzienlijke kost. In artikel §45 van het desbetreffende arrest stelt het Hof:

"Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to a hpye, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant' s country of origin or which may be available only at substantial cost."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voegt die opmerking toe aan een paragraaf waarbij de daarin omschreven principes die voortvloeien uit de hoge drempel overeenkomstig het arrest D. v. the United Kingdom, worden samengevat (§§42- 45). Het Hof verwijst naar die principes met de bewoordingen 'the same principles'.

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43).

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof immers niet om tot een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Telkens het Hof vaststelt dat sprake is van een "ernstige ziekte", gaat zij bovendien over tot de vaststelling of er tevens sprake is van een vergevorderd stadium of van een kritieke gezondheidstoestand. Bij de beslechting van de zaak

1 EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05

N. v. the United Kingdom besloot het Hof finaal in § 51 van het arrest, met verwijzing naar het door haar gegeven overzicht, dat die zaak zich niet onderscheidde van de gevallen die in de §§ 36-41 worden omschreven, en waarbij het Hof telkens vaststelde, dat, hoewel sprake was van een "ernstige" ziekte, de ziekte zich nog niet in het vergevorderd stadium bevond zoals in de zaak D. v. the United Kingdom.

In het genoemde overzicht verwijst het Hof allereerst naar het referentie-arrest *D. v. the United Kingdom* en wijst op het feit dat sinds dat arrest nooit meer tot een schending van artikel 3 EVRM heeft kunnen besluiten, in de context waarbij een ernstig zieke vreemdeling werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Het Hof verwijst tevens naar het de zaak *B.B. v. France*, waarin eveneens werd vastgesteld dat een verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling aanleiding zou geven tot de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof omschreef de omstandigheden die daartoe aanleiding gaven als het feit dat de verzoeker een aids- patiënt was, die zich een vergevorderde stadium van de ziekte bevond, die evenwel was gestabiliseerd onder invloed van de antivirale middelen, waarvan met voldoende zekerheid kon worden vastgesteld dat die voor hem niet toegankelijk zouden zijn in de Democratische Republiek Cónogo. Gezien hij zou worden geplaatst in een situatie waarin hij zonder enige bijstand van familie zou worden geconfronteerd met zijn naderend einde, oordeelde het Hof dat het voor hem waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om de menselijke waardigheid ter behouden. De zaak werd van de rol geschrapt voordat de zaak kon worden onderzocht, nadat de Franse autoriteiten verzekerden dat hij niet zou worden gerepatriëerd.

Vervolgens verwees het Hof naar het arrest *Karara c. Finland* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) en stelt hierbij zelf dat in die zaak, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, Hiv-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, omwille van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36).²

2 Karara v. Finland, no. 40900/98, Commission decision of 29 May 1998, the applicant, a citizen of Uganda, had been treated in Finland for an HIV infection since 1992. The Commission distinguished the case from D. v. the United Kingdom and B.B. v France on the ground that the applicant's illness had not yet reached such an advanced stage that his deportation would amount to treatment proscribed by Article 3 and it declared the application inadmissible

Verder haalt het Hof het arrest *Bensaid c. Royaume-Uni* aan. In die zaak wordt in dezelfde zin geoordeeld dat hoewel het Hof erkende dat de ziekte van de verzoeker "ernstig" is, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen, gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij *D. v. the United Kingdom*, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.³

Het Hof geeft in concrete bewoordingen ook aan aandacht te hebben voor het feit dat een levensbedreigende of kritieke toestand eveneens het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar waren gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden, (zie: *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren, (zie in die zin ook: RW nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012; RW nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RW nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RW nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

" The Court accepts the seriousness of the applicant's medical condition. Having regard, however, to the high threshold set by Article 3, particularly where the case does not concern the direct responsibility of the Contracting State for the infliction of harm, the Court does not find that there is a sufficiently real risk that the applicant's removal in these circumstances would be contrary to the standards of Article 3. The case does not disclose the exceptional circumstances of *D. v. the United Kingdom* (cited above), where the applicant was in the final stages of a terminal illness, Aids, and had no prospect of medical care or family support on expulsion to St Kitts." (EHRM, *Bensaid v. the United Kingdom*, arrest, 6 februari 2001, n° 44599/98, §40)

Hieruit blijkt dat het manifest afwezig zijn van een vergevorderd stadium van de ziekte of een levensbedreigende toestand een toepasselijk en bepalend criterium is bij de beoordeling van het reëel

risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de hypothese van een terugkeer naar het land van herkomst van de zieke vreemdeling.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekers niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer en verwerende partij een kennelijk foutieve inschatting hebben gemaakt van de actuele medische toestand.

Het enig middel is ongegrond.”

4.8. De vaststelling dringt zich op dat de arts-adviseur en de gemachtigde van de staatssecretaris het onderzoek op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben verengd tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Bijgevolg werd nergens concreet onderzocht of de ziekte van verzoekers een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhield door een gebrek aan adequate behandeling in hun land van herkomst. De uiteenzetting van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen is niet van aard om deze leemte in de bestreden beslissing op te heffen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt immers een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter voldoet, kan het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoeker aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet. Niet enkel ziekten die direct levensbedreigend zijn, kunnen immers leiden tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de vreemdelingenwet (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232 141). In die zin is het volkomen ten onrechte dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen poneert dat *“(a)angezien de aandoening geen direct gevaar inhoudt voor verzoekers leven, (...) er ook niet ingegaan (diende) te worden op de gevolgen voor de aandoeningen in geval van terugkeer naar het herkomstland waar volgens verzoekers geen medicatie beschikbaar zou zijn”*.

4.9. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers dienen te worden bijgetreden waar zij in herinnering brengen dat *“artikel 9(ter) §1 bestaat uit twee delen”,* en zich afvragen *“of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is het land van herkomst”* waarna zij besluiten dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf (maakt) door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekende partij volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor hun leven of de fysieke integriteit.”* De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN